

Sundhedsvedtægter paa en bestemt Maade, og ifølge Loven af 12te Januar 1858 og den ihlig vedtagne Lov kan der heller ikke reises Tvivl i saa Henseende, men det Eneste, man kan gjøre, er, at man gjør Kommunen opmærksom paa, at det var ønskeligt at Sundhedsvedtægten indrettedes paa en eller anden angiven Maade. Man kan sige til den: „Ser have vi en Veiledning til, hvad der maastee kan være ønskeligt;“ men hvis Kommunalbestyrelsen vil have Noget tilføjet, kommer den med sit Forslag derom, som man derpaa tager under Overveielse, og hvis man ikke kan gaae ind derpaa, siger man: „Overvei Forslaget igjen, thi saaledes kunne vi ikke modtage det;“ opnaaes der da ikke nogen Enighed, bliver Vedtægten ikke stadfæstet. Saaledes gaaer det til, men man kan ikke give Kommunalbestyrelsen noget Paalæg, man kan altsaa heller ikke give Sundhedsvedtægterne noget Tillæg, og endnu mindre kan man sige til Kommunalbestyrelsen: „I den Sundhedsvedtægt, som I i Medhold af den bestaaende Lovgivning blive enige om med Justitsministeriet, skulle I optage den Bestemmelse, at ikke Politidirektøren, men Politispektøren skal være Formand for Eders Sundhedskommission, og at den Myndighed, som hidtil, efter Kommunalbestyrelsens Overenskomst med Justitsministeriet, er ordnet paa en vis Maade, skal indrettes anderledes.“ Jeg troer allerede at have sagt Noe til, at det høitærede Thing maa ansee det for afgjort, at det foreliggende Endringsforslag maa forkastes. — Jeg kom før til at omtale den Paragraf, som ifølge Udvalgets Forslag under Nr. 18 tilsigtes indsludt mellem Lovforslagets §§ 7 og 8; jeg skal bemærke, at det, jeg antydede ved Forhandlingen af det første Affnit, nemlig at den velvillige Smødefommen, som under det ærede Udvalgs Forhandling med mig har fundet Sted, har gjort, at der er afskillige af Endringsforslagene, ved hvilke jeg ikke behøver at dvæle, netop finder Anvendelse paa denne Paragraf, som forekommer mig at være særdeles hensigtsmæssig, ligesom ogsaa den Maade, hvorpaa den er affattet, er særdeles heldig, og jeg skal derfor tilraade det høitærede Thing at vedtage den. Den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavn Amtis 2den Valgkreds (Rosen) bemærkede, at

der var en Mangel ved den, men jeg troer ikke, at det er Tilfældet med Hensyn til det Punkt, han omtalte, nemlig Sundhedspleien; jeg veed, at det ærede Udvalg netop havde tænkt paa i denne Paragraf at optage Bestemmelser, ikke blot om Orden og Reenlighed, men tillige om Sundhedspleien; men under Forhandlingerne er man bleven enig om — og det med velberaad Hu — ikke at optage dette Punkt, paa Grund af den Maade, hvorpaa Sagen er ordnet gennem Sundhedsvedtægterne, eller i alt Fald ad anden Veie kan blive ordnet, selv om disse træde ud af Kraft. Jeg tør altsaa anføre dette til Forsvar for Paragrafen, saaledes som den er foreslaet af Udvalget. — Forslaget under Nr. 23 gaaer ud paa at forøge Størrelsen af den i § 8 fastsatte Straf, saaledes at den ikke begrændses til Bøder paa 100 Rd., men kan stige til 3 Maaneders simpelt Fængsel. Jeg er tilbøjelig til at antage, at det er noget strengt at fastsætte en Straf af 3 Maaneders Fængsel for Tilfidesættelsen af en Befaling, en Bekjendtgjørelse eller et Forbud, der er udstedt fra en vis Embedsmyndigheds Side, skjøndt jeg dog ogsaa fuldkommen vel kan erkende Vægten af de Grunde, der for Forslaget ere anførte af den ærede Ordfører, navnlig med Hensyn til Spørgsmaalet om Affsoningen, idet en Mand efter den bestaaende Lovgivning kan komme til at affone Bøder med Fængsel paa Vand og Brød. Jeg maa dog imidlertid ansee det for rigtigt at blive ved Pengemulkten, idet jeg mener, at deri vil ligge tilstrækkelig Opfordring for Vedkommende til at afholde sig fra Overtrædelser og til at efterkomme de Forbud, som maatte gives fra Politimyndighedens Side. — Af de næste Punkter skal jeg fremhæve Endringsforslaget under Nr. 26, som angaaer Bestemmelsen i Lovbustets § 9 om Løsgængere. Jeg indrømmer, at det er en naturlig Frygt, der har bragt Udvalget til at antage det ønskeligt at begrændse Retten til at anholde Folk, som man maatte ansee for Løsgængere — en Begrændsning, som ikke findes i Regjeringsbustet — men jeg frygter ikke for, at der i den Henseende vil finde Misgreb Sted, og naar navnlig den ærede Ordfører meente, at mange Mennesker vilde blive anholdte med Spørgsmaal om, hvad de leve af, skal jeg be-